

zlatý věnec zdobily vchod, k němuž vedla ulička lemovaná vánočními stromky. Na celou výzdobu byl vskutku působivý pohled.

Alexis se rozhlédla po té nádheře a uznale přikývla. Vždycky si dávala záležet, aby její cenami ověncení dekoratéri používali jen zlatou. Byla to její oblíbená barva, protože zlatá pro ni byla symbolem peněz a vítězství. Stejně jako vítězové olympijských klání ani Alexis nespouštěla oči z vyhlédnuté ceny a sbírala jednu trofej za druhou. Žádný soupeř, který se jí kdy postavil do cesty, ji nedokázal zastavit.

Usmála se při pomýšlení na to, že nejen že proměnila Taylor Investments v jednu z nejvýznamnějších finančních firem v Atlantě, ale také v jednu z nejuznávanějších společností v celé zemi. Firma pro ni představovala celý život a vyplácela jí obrovské dividendy.

Úspěch však nepřišel sám od sebe. Celý život tvrdě dřela, aby se dostala tam, kde v současnosti byla. Každé vítězství vedlo k další, ještě vyšší hoře, již musela pokorřit. Coby žena v tradičně mužském odvětví cítila, že musí za stejnou odměnu pracovat třikrát víc než její mužské protějšky. To ji však nezastavilo. Místo toho začala v překážkách, které jí stavěli do cesty, vidět výhodu, jejich překonávání brala jako lekcí a krůček po krůčku vystoupala po korporátním žebříčku, až se stala jednou z nejuznávanějších osobností své branže.

Když Justin zastavil s vozem u obrubníku, Alexis dál poletovaly prsty po displeji mobilu, v němž odpovídala na nesčetné textovky. Ani nevzhlédla, když vystoupil, mohutné SUV obešel a otevřel jí dveře.

„Jsme tu, Alexis,“ oznámil jí se širokým úsměvem. Nabídl jí ruku, aby jí pomohl vystoupit, ale vůbec si jí nevšímala. Plně se věnovala odepisování na zprávy. Po dlouhé chvíli sama vystoupila. V černém kostýmu od luxusního návrháře a lodičkách s vysokými pod-

patky a známou červenou podrážkou, typickou pro boty od Christiana Louboutina, vypadala jako ze žurnálu.

„Děkuju, Justine,“ řekla mu, aniž by mu věnovala jediný pohled. Dál psala do telefonu.

Na Justina do puntíku seděl popis *vysoký, pohledný a tajuplný*. I jen letmým pohledem bylo zřejmé, že nevynechal jediný den v posilovně. Vyzařovalo z něj sebevědomí a nikdy nechodil pro úsměv daleko. Každý člověk, s nímž se setkal, se s ním ihned cítil dobře. Byl to laskavý, oddaný a chytrý muž a Alexis věděla, že coby na svého zaměstnance se na něj může vždy spolehnout.

„Vyzvednu tě v šest,“ oznámil Justin.

„V osm. Čeká mě spousta práce,“ odpověděla Alexis, aniž by přestala vytūkávat cosi do mobilu.

„Víš, že je dnes Štědrý večer, vid’?“ zeptal se.

Alexis neochotně zvedla hlavu od telefonu a pohlédla na muže. „Justine, znáš mě roky. Co pokaždé na Štědrý večer dělám?“

Justin si povzdechl. „Pracuješ do noci. Myslel jsem ale, že jedete s Marcem na dovolenou.“

Alexis zazvonil telefon.

Při pohledu na slovo „asistentka“ na displeji mobilu se zamračila a videohovor přijala.

„Už je tu?“ zeptala se úsečně.

Její nová asistentka Elise, chytrá, upovídaná a dvaadvacetiletá, se na ni usmála. „Ano, Alexis. Už na vás čeká v kanceláři.“

„Děkuju,“ odpověděla Alexis a zavěsila. Rychlými kroky, při nichž ji doprovázelo klapání podpatků lodiček, vyrazila ke vchodu do budovy a jen přes rameno prohodila: „Na viděnou v osm, Justine.“

Vstoupila do elegantní haly, kde vzhlédla od mobilu jen na tak dlouho, aby si mohla zběžně prohlédnout obrovský vánoční strom. Velkolepá šestimetrová borovice brala dech. Mezi všemi těmi zlatými ozdobami nebylo